Annus XI - Vol. XI 2 Iunii 1919 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

EPISTOLA ENCYCLICA

AD V. E. FELICEM S. R. E. CARD. HARTMANN, ARCHIEPISCOPUM COLONIENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS GERMANIAE, DE SANCTO BONIFACIO, GERMANIAE APOSTOLO, AC DE EIUS PERFECTA CONSTANTIQUE CUM APOSTOLICA SEDE CONIUNCTIONE, DUODECIMO EXEUNTE SAECULO AB INCHOATA GLORIOSI EIUSDEM MARTYRIS APUD GERMANIAE POPULOS APOSTOLICA LEGATIONE.

BENEDICTUS PP. XV

DILECTE FILI NOSTER ET VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

In hac tanta aerumnarum atque angustiarum mole, quae ultra modum acerbissimis hisce temporibus Nos undique premunt, - « praeter illa quae extrinsecus sunt, instantia mea « quotidiana, sollicitudo omnium ecclesiarum », ut apostolicis verbis utamur, [1] maiore nuper sollicitudine gravioribusque curis prosecuti sumus, dilecte Fili Noster et venerabiles Fratres, repentinos illos casus ac turbulentissimos rerum publicarum motus, qui apud vestros finitimosque populos acciderunt, quique adhuc suspensos tenent animos expectatione futuri.

Verum inter haec ipsa tenebricosa tempora et communium rerum perturbationes, e regionibus iisdem vestris, lucis veluti radius quidam affulget, spei bonae laetitiaeque nuncius, iucunda

[1] II, *Cor.*, XI, 28.

scilicet recordatio primum partae duodecim abhinc saeculis Germaniae populis christianae salutis, misso ad eosdem Bonifacio, Romani Pontificis auctoritate Evangelii praecone, ac Sedis Apostolicae legato: de qua quidem re, mutui solatii ac paternae gratulationis causa, in praesenti vobiscum colloqui iuvat.

Hanc enim spem laetitiamque Nostram dum plane ex animo communicamus vobiscum testem amoris in vos Nostri in vestramque gentem universam paternae benevolentiae, simul antiquam illam germanici populi cum hac Apostolica Sede coniunctionem partim iucundissime commemoramus, partim vehementissime desideramus; quae prima apud vos fidei initia posuit ac laetissima incrementa dedit, post commissam tanto viro a Sede Apostolica romanam legationem, singulari deinde rerum gestarum gloria nobilitatam atque ipso demum sanguine martyris confirmatam.

Expleto autem ab iisdem beatissimis catholicae religionis initiis duodecimo saeculo, cernimus iure apparari apud vos, quantum fert temporis conditio, saecularia solemnia, quae novum illud christianae humanitatis aevum, Bonifacii legatione ac praedicatione inchoatum eiusdemque alumnorum ac successorum ope propagatum, unde Germaniae salus ac prosperitas omnis exordium duxit, grata memoria revocent ac dignis laudibus celebrent.

Neque enim praeteritarum tantum rerum laetam recordationem ac faustam celebrationem scimus vos spectare, dilecte Fili Noster et venerabiles Fratres, sed praesentium veluti quamdam perfectionem atque etiam affuturae unitatis ac pacis religiosae optatissimam instaurationem. Nam haec bona sunt maxima, ab una christiana fide et charitate profecta, quae Christus Deus ac Dominus Noster e coelo delata, Ecclesiae suae ac suo in terris Vicario, Romano Pontifici, retinenda, propaganda ac vindicanda commisit. Hinc illa necessaria cum hac Apostolica Sede coniunctio, cuius Bonifacius vester perfectissimus praeco extitit atque exemplar: hinc item potior quaedam et mutua amoris officiorumque consensio Romanam Sedem inter ac vestram gen-

tem, ab eodem Bonifacio tum primum Christo et Christi in terris Vicario mirifice devinctam.

Quam quidem unitatem et consensionem summam commemorantes, eandem votis omnibus cupimus revocari apud omnes, ut sit « omnia et in omnibus Christus ». [1]

Vix enim recoli sine iucundissimo quodam animi sensu ea nunc possunt, tanto saeculorum intervallo, quae candida narratione scriptores aetatis illius antiquissimi, in primisque Bonifacii fere aequalis Willibaldus episcopus, cum de ceteris sanctissimi viri virtutibus ac rebus gestis, tum vero potissimum de eiusdem legationis Romanae apud Germaniae populos initiis atque incrementis felicissimis tradiderunt.

Diuturno siquidem vitae religiosae tirocinio instructus, quod puer innocentissimus inierat in patria, atque aliquod etiam periculum apostolicae vitae inter barbaras gentes veluti exploratoris in modum expertus, id Bonifacius intellexit et certum apud se statuit nullum posse colligi magnum stabilemque fructum, nisi consensio et approbatio, atque adeo propria missio seu mandatum Apostolicae Sedis accederet.

Quapropter et honorificentissima abbatis dignitate depulsa, et sodalium religiosorum adversis conatibus lacrimisque superatis, valedicens fratribus, et profectus per longa terrarum spatia perque ignotas maris vias, limina B. Petri apostoli prospere aggressus est, ibique venerabilem Sedis Apostolicae Papam beatae memoriae Gregorium secundum affatus, « omnem sibi per ordinem itineris sui atque adventus occasionem manifestavit, et quali anxius desiderio diutius desudasset aperuit ». Tum vero hominem sanctum « sanctus Papa hilari vultu arridentibusque « oculis » excepit, nec modo semel est allocutus, sed « sedulum « deinceps cum eo habebat quotidianae disputationis collo- « quium », [2] ac tandem amplissimis verbis et scriptis etiam litteris, eidem in cunctis Germaniae populis curam Evangelii praedicandi commisit.

[1] *Coloss.*, III, 11.

[2] *Vita S. Bonifacii* auctore Willibaldo, c. V, 13-14.

His vero litteris [1] Pontifex multo luculentius etiam quam scriptores illius aetatis qui mandatum « Apostolicae Sedis », sive « apostolici Pontificis » commemorant, quo spectaret idem et quam late pateret, explicat atque commendat.

Nam tanta eum alloquitur gravitate verborum et pondere auctoritatis ut vix maiore quis possit: « exigit - inquit - manife- « stata nobis religiosi propositi tui pie in Christo flagrantis in- « tentio et approbata sincerissimae fidei tuae perlata relatio ut « ad dispensationem verbi divini, cuius per gratiam Dei curam « gerimus, te comministro utamur ». Demum dilaudata doctrina, indole, proposito, atque suprema Sedis Apostolicae auctoritate interposita, quam Bonifacius ipse invocaverat, hoc solemni veluti praecepto concludit: « Ideo in nomine indivisibilis Trinitatis, « per inconcussam auctoritatem beati Petri apostolorum prin- « cipis, cuius doctrinae magisteriis dispensatione fungimur et lo- « cum sacrae Sedis administramus, modestiam tuae religionis « instituimus atque praecipimus, ut in verbo gratiae Dei ... ad « gentes quascumque infidelitatis errore detentas properare Deo « comitante potueris, ministerium regni Dei per insinuationem « nominis Christi Domini Dei nostri veritatis suasione designes »; admonens tandem, ut et disciplinam sacramenti initiandorum « ex formula officiorum sanctae Apostolicae Sedis » teneat et quod actioni susceptae sibi deesse perspexerit, Pontifici Romano significet.

Iam ex iisdem amplissimis litteris quis non intelligat quantam pie foverit sanctus Pontifex in Bonifacium ipsum voluntatem atque amoris venerationem, quantam in omnes Germaniae populos sollicitudinem curamque paternam, quibus tam sanctum, tamque sibi dilectum Evangelii praeconem destinaverit?

Atque huius quidem conscientia mandati, cum charitate Christi coniuncta, continuo urgebat apostolicum virum, solabatur afflictum, iacentem erigebat, suisque viribus diffisum legationis sacrae confidentia roborabat. Quod statim apparuit cum primo adventu in Boioariam Thuringiamque, ut narrantem se-

[1] Ep. *Exigit manifestata,* inter Bonif. ep. XII (al. II).

quamur eiusdem aetatis scriptorem, « iuxta insitum sibi manda-
« tum apostolici pontificis, senatores denique plebis, totius po-
« puli principes verbis spiritualibus affatus est eosque ad veram
« agnitionis viam et intelligentiae lucem provocavit ». [1]

Haec eadem conscientia delatae sibi legationis ab otio deterrens, a quietis etiam vitae rationibus, quibus in uno moratus loco tamquam in portu conquiesceret, perpetuo abstraxit; ad asperrima quaeque atque humillima aggredienda, in Dei gloriam et animarum salutem sive comparandam sive augendam unice intentum, permovit.

Qua vero devotione ac pietate e nutu pendebat Sedis Apostolicae, cui legationem illam suam referebat acceptam, eadem Romam litteras submittebat ac nuntios, ut cum primum legationis curriculo inito, « Patri venerabili Apostolicae Sedis ponti-
« fici universa quae circa illum Domino donante facta sunt ... per
« ordinem revelavit », ac « de rebus quae ad quotidianam Eccle-
« siae Dei necessitatem populique proventum pertinebant, plura
« ob consilium Sedis Apostolicae interrogando conscripsit ». [2]

Atque id quidem praestabat Bonifacius singulari quodam ac proprio pietatis sensu, quem ipse senex candide aperiebat Zachariae Pontifici rescribens: « Postquam me ante annos prope
« triginta sub familiaritate et servitio Apostolicae Sedis, an-
« nuente et iubente venerandae memoriae antistite apostolico
« Gregorio anteriore, voto constrinxi, quidquid mihi laetitiae vel
« tristitiae acciderat, apostolico pontifici solebam indicare, ut in
« laetis simul laudaremus Deum et in tristibus eius consilio ro-
« borarer ». [3]

His gemina documenta passim occurrunt quae inter strenuum hunc Evangelii praeconem atque Apostolicam Sedem et nunquam intermissum litterarum commercium et mirificam voluntatum consensionem demonstrant, quatuor continenter Pontificum gloriosae memoriae fausto regimine continuatam.

[1] *Vita S. Bonifacii*, cap. VI, 16.
[2] Ibid., VII, 19.
[3] *Ep. LIX* (al. LVII).

Nam et ipsi Romani Pontifices nullum praetermittebant locum curamve legati sollertissimi adiuvandi fovendique sui, et rursus Bonifacius nihil prorsus negligebat, nihil unquam studii officiique remittebat, quin tantorum Pontificum, quos parentum loco venerabatur ac diligebat, legatione sanctissime fungeretur, atque etiam abunde superaret.

Gregorius igitur Pontifex probe intelligens quam late pateret evangelicus campus a se Bonifacio demandatus, quamque laeta messis albesceret, maxima quidem multitudine plebis ad consortium sanctae Ecclesiae per ipsum adscita, summum eidem Sacerdotii gradum communicandum atque episcopalem totius Germaniae provinciam imponendam decrevit. Cui vicissim Bonifacius, qui prius Willibrordo amicissimo suo restiterat, « quia « contradicere huic tanto pontifici Apostolicae Sedi praelato non « auderet, consensit etiam et obedivit ». Hunc autem honorem amplissimum ex parte sua Romanus Pontifex altero cumulavit, sive honore sive beneficio penitus singulari atque Germanorum posteritati commendando, cum familiaritatem Sedis Apostolicae tam Bonifacio quam omnibus eidem subiectis ex hoc in futurum condonavit. [1] Quam videlicet familiaritatem Gregorius ipse multis ante argumentis indiciisque demonstraverat, ut litteris scriptis compluribus, ad reges et principes, ad episcopos, abbates clerumque universum; ad populos ipsos, quamquam vel barbaros, vel recens ad fidem revocatos, omnibus illud idem edicens ut magno illi « Dei famulo ad illuminationem gentium ab hac « apostolica atque catholica Dei Ecclesia destinato assensum vel « concursum » praeberent. [2]

Eandem iterum Bonifacii Sedisque Apostolicae familiaritatem et amicitiae communionem confirmavit Gregorius III in pontificatu successor, cum Bonifacius electo nuntios misisset; qui quidem « prioris amicitiae foedera, quae misericorditer ab « antecessore suo sancto Bonifacio eiusque familiae collata sunt « manifestaverunt », itemque « devotam eius in futurum humi-

[1] *Vita S. Bonifacii*, c. VII, § 21.

[2] Ep. *Sollicitudinem nimiam* inter Bonif. ep. XVII (al. VI).

« litatis Apostolicae Sedi subiectionem narraverunt » ac tandem « ut familiaritati ac communioni sancti Pontificis atque totius « Sedis Apostolicae ex hoc devote subiectus communicaret, « quemadmodum edocti erant » precati sunt. [1] Hos vero nuntios Pontifex et benignissime excepit et Bonifacio novis delatis honoribus, ipsoque « archiepiscopatus pallio, cum muneribus diver- « sisque sanctorum reliquiis honorifice remisit ad patriam ». Quibus amoris significationibus vix dici potest quam « gratulabun- « dus, Apostolicae Sedis nimium confortatus devotionis suffragio, « opeque divinae misericordiae inspiratus » [2] vir ille apostolicus ad maxima quaeque ac difficillima aggredienda vires animumque reciperet; nova exaedificare templa, hospitia, monasteria, castella, novas percursare regiones Evangelium promulgando, novas riteque circumscriptas dioeceses constituere aut constitutas reformare, in iisve radicitus vitia, schismata erroresque convellere, tum serere ubique genuina fidei vitaeque christianae germina, recta dogmata ac virtutes; tum etiam, auditoribus usus quampluribus a se institutis alumnis pietatis, popularibus quoque suis bene multis, ex Anglia accitis, gentes barbaras saepe et immanitate efferatas ad humanum civilemque cultum informare.

Ac tamen inter tot ac tanta incoepta, tam multis licet rebus praeclare ac sanctissime gestis nobilitatus, cum assiduis simul insectationibus, adversitatibus, angoribus etiam animi conflictaretur, aetate praeterea iam a diuturnis laboribus devexa ad quietem, nec se intolerantius iactabat nec ullum dabat quieti locum, sed iussa semper Pontificis opemque respiciebat. Quare « tertio « propter familiarem sancti apostolici Pontificis totiusque cleri- « catus communionem, discipulorum comitante coetu, Romam « venit ut apostolici videlicet Patris salubri frueretur colloquio, « et sanctorum se, iam aetate provectus, orationibus commen- « daret ». [3] Tum vero etiam tertio benigne est a Domino aposto-

[1] *Vita S. Bonifacii*, c. VIII, 25.
[2] Ibid., c. VIII, 25 sq.
[3] Ibid., c. IX, 27 sq.

lico susceptus, ac denuo « cum muneribus et reliquiis Sanctorum « honorifice ditatus », commendatitiis item epistolis cumulatus amplissimis, ut ex earum ipsis exemplis apparet ad nos usque perlatis.

Utrique autem Gregorio, cum Romani Pontificatus, tum potioris in Germanos eorumque Apostolum sollicitudinis haeres Zacharias successit, qui veterem coniunctionem non modo renovavit sed mirifice auxit, confidentius etiam utens fortasse cum Bonifacio ac benevolentius; et vicissim cum Zacharia Bonifacius, nuntiis compluribus atque epistolis familiarissimis ultro citroque missis. Hisce siquidem, inter alia quae commemorare longum est, suavissimis verbis legatum alloquitur suum Romanus Pontifex: « Cognoscat, frater charissime, tua sancta fra- « ternitas, ita dilectionem tuam habere in nostris praecordiis, ut « te praesentialiter quotidie videre desideremus et ita te in no- « stro consortio habeamus ut certe ministrum Dei et dispensato- « rem Ecclesiarum Christi ». [1]

Iure igitur meritoque rescribens Germaniae Apostolus extremis vitae suae annis Stephano Pontifici, Zachariae successori, hoc unum « discipulus Romanae Ecclesiae intimis ac viscera- « tis obnixe flagitat precibus, ut familiaritatem et unitatem Se- « dis Apostolicae ab almitatis suae clementia impetrare et habere « mereatur ». [2]

Hac firmissima permotus fide, hac pietate et charitate inflammatus Bonifacius quam Sedi Apostolicae fidelitatem coniunctionemque singularem ex umbratili vitae monasticae palaestra primum hausisse videtur in patria, quam deinde, in apertum certamen vitae apostolicae progressurus, Romae, super corpus ipsius B. Petri Apostolorum Principis, sacro interposito iureiurando promiserat, quam denique veluti sui apostolatus formam ac susceptae legationis regulam, in medium discrimen aciemque produxerat, eamdem et constantissime retinuit, et ceteris etiam

[1] Ep. *Susceptis*, inter Bonif. ep. LI (al. L).
[2] *Ep. LXXVIII.*

omnibus, quos per Evangelium genuisset, vehementer commendare nunquam destitit, atque tanta sedulitate inculcare ut illam veluti testamenti loco reliquisse videretur.

Ita enim senex laboribusque confectus, quamquam de se humillime praedicabat: « ultimus et pessimus sum omnium le-« gatorum, quos catholica et apostolica Romana Ecclesia ad prae-« dicandum Evangelium destinavit », [1] Romanam tamen illam legationem suam prae se ferebat, eaque unice glorians in Domino, ipse se « legatum Germanicum sanctae catholicae aposto-« licae romanae Ecclesiae » appellare gaudebat, professus devotum servum Romanorum Pontificum pro auctoritate sancti Petri et subditum discipulum atque obedientem esse velle.

Tam alte insederat eius animo ac penitus haerebat quod Cyprianus martyr, antiquissimae traditionis Ecclesiae testis, firmissime adserebat: « Deus unus est, et Christus unus et una Eccle-« sia et cathedra una super Petrum Domini voce fundata »; [2] quod item Ambrosius, magnus ille Ecclesiae Doctor, praedicabat: « ubi Petrus, ibi Ecclesia; ubi Ecclesia, ibi nulla mors, sed « vita aeterna », [3] quodque denique Hieronymus sapientissime docebat: « Ecclesiae salus in summi Sacerdotis dignitate pen-« det, cui si non exsors quaedam et ab omnibus eminens detur « potestas, tot in ecclesiis efficientur schismata quot sacer-« dotes ». [4]

Quod utique tristissima quoque veterum discordiarum historia testatur, eorumque omnium, quae redundarunt ex illo fonte, malorum experientia confirmat; quae tamen commemorare, tot aliis calamitatibus cruentisque caedibus oppressos, minime iuvat in praesenti, sed communibus potius lacrimis atque, si fieri posset, aeterna oblivione delere.

Praestat igitur veteris potius unitatis memoriam revocare coniunctionisque necessitudinem celebrare quae inter principem

[1] *Ep. LXVII* (al. XXII).
[2] Caecilii Cypriani *Ep. XLIII*, 5.
[3] *Enarr. in Ps. XL*, n. 30.
[4] *Contra Lucif.*, 9.

Germanorum Apostolum Bonifacium universamque Germaniae gentem atque hanc Apostolicam Sedem intercessit; e cuius legatione omnis est apud Germanos profecta religio et prosperitas ipsa humani civilisque convictus.

De qua quidem plura proferri possunt, ut optime nostis, dilecte Fili Noster et venerabiles Fratres, perutili sane recordatione commemoranda. At satis multa iam protulimus, et nimis fortasse multa, dum res agitur in promptu et sane planior quam ut prolixa oratione multisque argumentis indigeat. Quod si haec fusius, quam necessitas postulabat, commemoravimus, id propterea placuit, ut vobiscum memoria vetera repetentes nonnihil solatii ad praesentia aequiore animo perferenda perciperemus, in spem erecti affuturae quam primum huius redintegrationis unitatis, coniunctionisque Ecclesiae *in multitudine pacis atque in vinculis charitatis*.

In iis enim immorari iucundum eoque iucundius, quod Bonifacii decessoris vestri exempla virtutesque singulares, in primisque illam amicitiae coniunctionisque necessitudinem quam hisce litteris celebrandam suscepimus, in vestris conspicimus atque admiramur vitae rationibus repraesentatam Nobis et quodammodo expressam. Vivit enimvero apud vos et gloriosissime vivit vester Germaniae Apostolus; vivit, ut ipse se appellabat, « Legatus Germanicus catholicae Romanae Ecclesiae », eandem suam illam Romanam legationem veluti sustinens adhuc precibus, exemplis, rerumque gestarum memoria, quibus profecto « defunctus adhuc loquitur». At vero ita loquens, populos quondam suos ad unitatem potissimum Ecclesiae Romanae invitare atque adhortari ille videtur, fidus interpres ac praeco Magistri et Servatoris nostri Iesu, qui hoc potissimum precatur et commendat suis « ut unum sint ».

Invitat ille quidem coniunctiores Ecclesiae alumnos ut arctius amantiusque adhaerescant; invitat ceteros, ab unitate abscissos, ut ad eiusdem sinum Ecclesiae Matris pie se fidenterque recipiant, veteribus sepositis odiis, simultatibus, praeiudicatis opinionibus; omnes denique christifideles sive recens adscitos,

sive iam pridem cooptatos, ut in eiusdem consensione fidei et coniunctione voluntatum perseverent; ex qua tandem divina floreat Charitas atque ipsa etiam civilis hominum societatis concordia.

Quis autem non hanc Patris invitationem adhortationemque exaudiat? Quis paternam doctrinam, exempla, vocem denique ipsam despiciat? Nam ut scriptoris item antiqui, popularis vestri, candidissima verba usurpemus in primis opportuna, cum Romanae Bonifacii legationis apud vos centenaria memoria recolitur, « si iuxta Apostolum patres carnis nostrae habuimus eru-
« ditores et reverebamur, nonne multo magis obtemperabimus
« patri spirituum ? Pater namque spiritualis non solum Deus om-
« nipotens dicitur, sed etiam omnes, quorum doctrina et exempla
« ad agnitionem veritatis instruimur, ad stabilitatem religionis
« incitamur. Sicut et Abraham ob fidei obedientiaeque suae me-
« ritum, cunctis imitandum, pater omnium dictus est in Christo
« credentium, haud aliter sanctus praesul Bonifacius omnium
« Germaniae incolarum pater dici potest pro eo, quod illos verbo
« praedicationis primitus Christo genuit, exemplis confirmavit,
« postremo animam quoque suam pro ipsis posuit, qua charitate
« nemo maiorem valet exhibere ». [1]

Illud tamen adiungimus, dilecte Fili Noster et venerabiles Fratres, - quamquam id vestrum scimus latere neminem, - miram hanc Bonifacii charitatem, non unius Germaniae finibus circumscriptam, populos omnino omnes, inter se inimicissimos licet, esse complexam; quemadmodum et potiore quidem amore, iuxta ordinem virtutis, complexus est Germaniae apostolus finitimam Francorum gentem, cuius aeque reformator extitit prudentissimus; ac « de stirpe et prosapia Anglorum procreatos » populares suos, quibus praecipue « eiusdem generis vernaculus, universa-
« lis Ecclesiae legatus et servus Sedis Apostolicae », fidei catholicae, eisdem a S. Gregorii Magni Pontificis legatis Romanis illatae, propagationem, apud Saxonum quoque populos ex eodem

[1] *Vita S. Bonifacii* auctore Othlono monacho, lib. I, cap. ult.

ortos genere obtinendam, ac denique « unitatem et communio-« nem dilectionis » custodiendam amantissime commendavit. [1]

Quoniam vere charitas - ut eiusdem verba scriptoris, quem supra laudavimus, iterum Nostra faciamus - est « bonorum « omnium origo ac finis, Nos etiam in hac terminum ponamus », [2] dilecte Fili Noster et venerabiles Fratres. Id igitur votis omnibus comprecamur ut in hac perturbata hominum societate, Omnipotentis Dei Ecclesiaeque suae instauratis iuribus, legibus, cultu ac memoria denique ipsa revocata, charitas christiana revirescat, quae cum bellis odiisque furentibus tum dissidiis, schismatis atque erroribus serpentibus undique finem imponens, populos inter se foedere devinciat arctiore quam fluxis hominum pactis, unitate fidei potissimum et veteris coniunctionis consuetudine, seu necessitudine potius, cum hac Apostolica Sede, quam Christus Dominus noster veluti quoddam familiae in terris suae fundamentum constitutam voluit, et virtutibus, sapientia, laboribus tot Sanctorum atque ipso denique Martyrum, ut Bonifacii vestri, sanguine consecratam.

Hac autem consensione fidei et voluntatum coniunctione ubique terrarum instaurata, illud Nos etiam usurpare iure quodam Nostro videbimur, de plebe christiana universa, quod Romani conscientia primatus ac sacra Apostolicae Sedis auctoritate permotus, iam inde a primo saeculo christiano peculiariter conscribebat Clemens Papa Corinthiis: « Gaudium et laetitiam « nobis praestabitis, si oboedientes facti iis quae scripsimus per « Spiritum Sanctum resecetis illegitimum zeli vestri studium « secundum exhortationem quam de pace ac concordia fecimus « in hac epistola ». [3]

Atque utinam hoc nobis omnibus Bonifacius Apostolus ac Martyr impetret, ac populis praesertim, potiori iure, sive origine sive electione suis: illud utique idem e beatorum sedibus perficiens quod ipso fatente efficere nunquam cessavit in terris:

[1] Bonif. *Ep. XXXIX* (al. XXXVI).

[2] Ibid.

[3] S. Clem. Rom., *Ep. I ad Corinthios*, LXIII.

« quantoscunque audientes vel discipulos in ista legatione mihi « Deus donaverit, ad oboedientiam Apostolicae Sedis invitare et « inclinare non cesso ». [1]

Huius interea auspicem spei laetissimique fructus vestrorum solemnium, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimus, simulque ad augendam solemnitatem S. Bonifacii haec de sacro Ecclesiae thesauro perlibenter concedimus:

I. Quovis die proximorum mensium Iunii et Iulii, exceptis diebus Pentecostes, Corporis Christi et SS. Apostolorum Petri et Pauli, in omnibus Germaniae Ecclesiis et Oratoriis publicis vel semipublicis, ubi solemnia saecularia agentur, cuilibet sacerdoti utriusque cleri Missam de Sancto, tum in triduana supplicatione tum in ipso fausto die celebrare liceat.

II. Quo die festum agetur, Antistes loci vel per se vel per alium ab ipso deputandum Papalem Benedictionem impertiri queat.

III. Quicumque Germaniae Ecclesias ubi saeculare festum celebrabitur, eo ipso die inviserint, Indulgentiam Plenariam *toties quoties* ad modum Portiunculae lucrari possint.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XIV mensis Maii, anno MCMXIX, Pontificatus Nostri quinto.

BENEDICTUS PP. XV

[1] *Ep. L.* (al. XLIX).

CONSTITUTIO APOSTOLICA

ERECTIO NOVAE DIOECESIS GRAECI RITUS « LUNGRENSIS » NUNCUPATAE

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Catholici fideles graeci ritus, incolae Epiri et Albaniae, a Turcica dominatione turmatim fugientes, in propinquam Italiam demigrarunt, ibique peramanter libenterque excepti, in Calabriae et Trinacriae regionibus domicilium constituerunt, retentis, ut par erat, graecae gentis moribus atque institutis, praesertim suae Ecclesiae ritibus, necnon ceteris omnibus tum legibus, tum consuetudinibus, quas, a maioribus traditas, longo saeculorum tractu accurate diligenterque servaverant. Haec vero Albanensium profugorum vivendi ratio ultro eis pontificia auctoritate permissa est, ita ut patriam, praeter caelum, in Italico solo adepti fuisse sibi viderentur. Initio, prout usuvenit, utrique res e sententia evenerunt. Cum autem temporis progressu tepesceret eorum caritas, qui hospites exceperant, non leves molestique persaepe oborti sunt conflictus, unde fidelium, unius eiusdemque Ecclesiae dogmata profitentium, tranquillitas miserrime perturbari coepit. Quarum quidem contentionum origo, si minoris momenti causae seponantur, inde repetenda quod ordinariae iurisdictioni Praesulum Latinorum subiicerentur regiminis disciplinaeque gratia, fideles graeci ritus in illorum dioecesibus commorantes. Etenim isti Praesules, qui liturgiam, disciplinam, consuetudines, leges, mores Ecclesiae orthodoxae unitae vel ignorabant, vel non probe noverant, interdum ea statuerunt pro regimine subditorum fidelium graeci ritus, quae suis iuribus ac praerogativis, iidem adversari censentes, obedire mandatis pertinaciter detrectabant.

Accessit autem permolestum aliud incommodum ex Parochorum utriusque ritus acerbo inter sese dissidio, praesertim quoad iura alterutri competentia, sacramentorum administrationis ergo. Hinc ecclesiastica concordia scissa cum maximo fidelium scandalo ac mutuae benevolentiae detrimento.

Hisce aliisque plurimis id genus incommodis atque malis, quae iamdudum irrepserant in dioecesibus tum calabris, tum siculis, ubi mixti cum latinis degebant fideles graeci ritus, fel. rec. Benedictus Papa decimus quartus, Praedecessor Noster, provide vehementerque occurrere cupiens,

Apostolicam Constitutionem *Etsi pastoralis* edidit sub datum septimo kalendas iunii anni Domini millesimi septingentesimi quadragesimi secundi, in qua, postquam praemonuit, id velle assequi, ut quaecumque in bonum fidelium graeci ritus a Sancta Sede Apostolica iampridem clementer indulta fuissent, iterum confirmata in posterum cautius custodirentur, merito subdidit: « Quoniam vero ... pro diversis rerum ac tem-
« porum circumstantiis, plures ac diversae editae fuerunt a Romanis
« Pontificibus ... et S. R. E. Patrum Cardinalium Congregationibus circa
« eosdem graecos et albanenses eorumque ritus consuetudines debitam-
« que Latinis Praesulibus, in quorum dioecesi degunt, subiectionem,
« apostolicas constitutiones, ordinationes, responsa, edicta et decreta:
« eamque ob causam tam de ritibus ipsorum graecorum et albanensium,
« quam de eorumdem sacerdotum potestate et latinorum etiam Praesu-
« lum atque Parochorum iurisdictione et auctoritate saepe obortae sunt
« et oboriri solent quaestiones et controversiae: Nos pro nostra pastoralis
« officii sollicitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunum reme-
« dium adhibere, causasque omnium litium, iurgiorum, dissidiorum, con-
« tentionum, quaestionum et controversiarum amputare ... cupientes », etc.

Quamobrem sapientissimus Pontifex praedictam promulgavit Constitutionem, quae tamen, propterea quod causae malorum iam radices egerant, haud felicem sortita est exitum. Iurgia enim et controversiae, potissimum vero defectiones a legitimorum Praesulum potestate, cetera denique omnia incommoda et mala quae memoratus Benedictus Papa decimus quartus pastorali sollicitudine affectus per praelaudatas Litteras sese non difficili negotio amputaturum sibi spondebat, passim, rebus usquequaque in deterius prolapsis, altius erumpentia, continentibus fere duobus saeculis, cum summo caritatis christianae detrimento atque ipsius Fidei catholicae periculo, ubique earum regionum, quas incolebant fideles graeci ritus, percrebuere. Ad miserum huiusmodi statum redactae fidelium graeci ritus in Italia res perstabant usque ad hoc tempus, quin ullum perefficax iis instaurandis remedium fuisset adhibitum. Iamvero cum inde ab anno Domini millesimo nongentesimo decimo secundo datus successor non esset fel. rec. Ioanni Barcia, episcopo titulari Croiensi cui, dum viveret, munus sacros ordines conferendi clericis graecis ex Calabria oriundis ac rectoris Collegii S. Adriani loci S. Demetrii Coronarum concreditum fuerat; Nos Sacrae Congregationi de Propaganda Fide pro negotiis rituum orientalium commisimus ut quidquid ad bonam rectamque administrationem ac reformationem fidelium graeci ritus conduceret, Nobis proponeretur. Eapropter venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales eidem Sacrae Congregationi praepo-

siti, in plenariis comitiis diei decimae nonae mensis novembris anni millesimi nongentesimi decimi septimi Nobis proponendum censuerunt consilium ut graeci omnes illius regionis Calabrae, quam numero plures incolunt latinis Praesulibus subiecti, ab ordinaria iurisdictione eorumdem Latinorum Antistitum subtracti, unam constituerent graeci ritus dioecesim.

Quod propositum consilium Nos denuo examinandum maturiusque discutiendum venerabilibus Fratribus Nostris pariter S. R. E. Cardinalibus novae Congregationi, a Nobis conditae, praepositis, videlicet pro Ecclesia Orientali, submitti mandavimus. Hi vero Cardinales, in comitiis generalibus diei undecimae mensis februarii nuper elapsi, unanimiter exequutioni dari posse, si Nobis placuerit, novae dioceseos erectionem graeci ritus in Calabriae regione, existimarunt.

Nos autem qui, inde a Nostri Pontificatus exordio maxima prosecuti dilectione Ecclesiam Orientalem, Nobiscum animo volvebamus quid boni acceptique praestandum foret, ut necessitatibus et debito honori universae eiusdem Ecclesiae aliarumque particularium firmius consuleretur, opportunitatem momenti intuiti, memoratam propositionem maxime commendavimus, ratamque habuimus quod mentis Nostrae deliberationi plene responderet.

Proinde Nos, de Apostolicae potestatis plenitudine, protinus dioecesim graeci ritus in regione Calabriae canonice instituendam decernimus. Cui quidem dioecesi, Lungrensi nuncupandae, perpetuo attribuimus et adsignamus sequentes paroecias cum omnibus fidelibus tum graeci ritus, tum latini, si qui sunt, eas incolentibus; idcirco easdem e dioecesibus latinis, ad quas modo pertinent, dividimus ac seiungimus. Quae paroeciae sunt nempe: ex archidioecesi Rossanensi, *S. Demetrio Corone, S. Giorgio Albanese, Vaccarizzo, Macchia;* ex dioecesi Bisinianensi, *S. Benedetto Ullano, S. Sofia d'Epiro;* ex dioecesi Cassanensi, *Acqua Formosa, Civita, Firmo, Frascineto, Lungro, Plataci, Porcile, S. Basile;* ex dioecesi Anglonensi, *Castroregio, Farneta, S. Costantino Albanese, S. Paolo Albanese.*

Insuper ut non pauci fideles graeci ritus extra Calabriam, attamen in ipsa meridionali Italiae regione inhabitantes, beneficio pastoralis officii Episcopi eiusdem ritus in posterum gaudere quoque valeant, Nos supradictis locis in Lungrensem dioecesim cooptandis, fideles loci vulgo *Villa Badessa,* ex dioecesi Pinnensi, atque unius in civitate Liciensi paroeciae apostolica auctoritate coniungi mandamus.

Cum autem in loco *S. Cosmo,* ex archidioecesi Rossanensi, duae extent paroeciae, graeca nempe et latina, praetereaque in dicta civitate Liciensi plebs fidelium graeci ritus cum altera latini ritus mixta inco-

lat, decernimus ut ibidem iurisdictio Episcopi graeci ritus tantummodo « personalis », scilicet ut ipsa unice sese protendat ad fideles et parochum graeci ritus eorumdem locorum, manentibus fidelibus latinis sub ordinaria Archiepiscopi Rossanensis atque Episcopi Liciensis iurisdictione.

Huius autem dioeceseos graeci ritus sedem episcopalem in loco vulgo *Lungro* perpetuum in modum erigimus atque instituimus; ecclesiam vero S. Nicolai Myrensis, antea paroecialem, quae decora et satis opportuna asseritur, ad dignitatem et gradum Cathedralis perpetuo evehimus atque extollimus. Porro, quemadmodum anteactis temporibus statutum fuit, Antistitem electum pro gubernanda Lungrensi dioecesi, Nos Episcopum Ordinarium graeci ritus in Calabria constituimus, atque eidem munus et officium committimus Rectoris Collegii S. Adriani, cum necessariis opportunisque facultatibus. Proinde omnibus ad quos pertinet et spectare poterit, praecipimus ut supradictum Antistitem Lungrensem in huiusmodi munus et officium, de more et iuxta pacta conventa, recipiant atque admittant eidemque pareant, faveant atque praesto sint.

Cum autem exigua haec dioecesis non sinat proprium habere Seminarium ad rite instituendos ac erudiendos iuniores clericos, praecipimus ut pro adolescentibus, qui indicia ecclesiasticae praebeant vocationis, reserventur in perpetuum quinque loca tum in novensili Pontificio Seminario nuper a Nobis condito prope Monasterium S. Basilii graeci ritus Cryptoferratense, tum in Collegio Athanasiano de Urbe. Statuimus insuper ut dioecesis noviter erecta Sanctae Sedi immediate subiecta permaneat, proindeque Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere aut iis repugnare vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem mandata exsequenda deputamus venerabilem fratrem Nostrum Horatium Mazzella, archiepiscopum Tarentinum, cum omnibus facultatibus necessariis atque opportunis ad effectum de quo agitur, cum facultate etiam subdelegandi quemcumque ecclesiastica dignitate praeditum, commisso quoque munere ea omnia disponendi, quae ad rectam administrationem novae dioeceseos conferant, collatis quidem consiliis cum neo-electo Episcopo Graeco et Reverendissimis Ordinariis latinis, nempe Rossanensi, Bisinianensi, Cassanensi, Pinnensi, Liciensi et Anglonensi, ea tamen lege ut, intra sex menses a die harum Litterarum promulgationis, normas ab ipso statutas Sacrae Congregationi

pro Ecclesia Orientali subiiciat ad definitivam earumdem obtinendam adprobationem, atque exemplar authenticum peractae exsecutionis eidem transmittere sedulo curet.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo nono, die decima tertia mensis februarii, Pontificatus Nostri anno quinto.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

N. CARD. MARINI
S. C. pro Ecclesia Orientali a secretis.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schuller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XVIII, n. 27.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ECCLESIA ROTHOMAGENSIS B. M. VIRGINIS A BONO SUCCURSU TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DECORATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Illustriores inter sacras Aedes, quae tum praestantibus artis operibus Galliae regiones illustrant, tum Francorum religionis alacre studium miramque munificentiam late praedicant, merito recensetur parochialis ecclesia quae Deo in honorem B. Mariae Virginis a Bono Succursu dicata conspicitur Rothomagi. Iam inde a saeculo undecimo vetustissimum ipsius Deiparae Infantem Iesum ulnis gestantis simulacrum in sacello eidem dedicato colebatur, et constans traditio refert, ante idem saeculum, Normannos fideles Beatissimam Virginem a Bono Succursu ibidem in veneratione habuisse. Hoc sacellum, saeculo decimoquarto obnoxium militum Caroli Temerarii incursibus, collata stipe instauratum, insequenti saeculo in templum conversum est, quod haeretici Calviniani per nefas depopulati sunt. Transacta rerum omnium Galliae immani perturbatione, Mariale illud templum, vetustate fatiscens, omnino deletum est; superiore tamen saeculo, ab imis fundamentis de integro excitatum, erga Deiparam bene adiutricem pietatis Gallorum et praesertim Normanniae civium dignissimum exstat monumentum. Sacra haec Aedes, gothico stylo erecta, vel ipsa fronte admirationem intuentium sibi conciliat; sublimi enim sacrae turris

cuspide in caelum pulcherrime assurgit. Interius vero, non modo amplitudine, sed mirifica omnigenae artis praestantia excellit, siquidem picturis ac musivo opere affabre decorati, sacrae Aedis parietes ubique nitent, sublimesque columnae stemmatibus ornantur cuiusque eorum gentis qui, erga Deiparam a Bono Succursu avitae pietatis studio incensi, nullis parcentes impensis, liberaliter atque abunde pro erigendo templo stipem congesserunt. Hoc quidem templum, revera Mariale Sanctuarium appellandum, et celeberrimae Lauretanae Basilicae aggregatum, sacra praedivite supellectile refertum est, ibique in exemplum famulantur sacris muneribus assidue peragendis sufficiens clerus una cum Parocho Deiparae cultus in dies adaugendi studiosissimo. Ast illud in primis laudibus efferendum censemus, quo nempe studio et frequentia, ab antiquissimis temporibus iugiter aucta, christifideles turmatim non modo e propinquis, verum etiam e cunctis, licet dissitis, Galliae regionibus, piae peregrinationis causa ad hoc sanctuarium Rothomagense Dominae Nostrae de Bono Succursu confluere soleant quovis anni tempore, ac potissimum, iuxta vetustissimum morem, feria secunda post Pascha et secunda post Pentecosten, suavissimum Deiparae Virginis simulacrum ibidem veneraturi et persaepe praesentem illius opem feliciter imploraturi. Innumerae votivae tabellae, undique templi parietibus nec non chori subselliis appensae, simulque pretiosa donaria luculenter testantur Virginem Dei Matrem, gratiarum omnium apud Deum sequestram, ex illo sanctuario, veluti e maiestatis Suae solio, beneficiorum et charismatum copiam largiri consuevisse. Quamobrem nono kalendas iunias anno millesimo octingentesimo octogesimo cla. me. Emus et Rmus Dñus S. R. E. Cardinalis de Bonnechose, Rothomagensium antistes, pretiosissimam et auro et gemmis coronam, Decessoris Nostri rec. me. Leonis Pp. XIII nomine, eidem simulacro Virginis et Infantis Iesu, ingenti cleri populique prae gaudio gestientis concursu, sollemni ritu imposuit. His omnibus aliisque permotus memoriis, cum dilectus filius Noster Lodovicus S. R. E. Cardinalis Dubois, Rothomagensium hodiernus archiepiscopus, quo Marialis sanctuarii de Bono Succursu decus maxime augeretur, Nos supplex rogaverit, ut eidem sacrae Aedi dignitatem, titulum et privilegia Basilicae Minoris impertiri dignaremur; Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quare, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi a sacris Ritibus tuendis praepositis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, Rothomagense templum parochiale Deo in honorem B. Mariae Virginis a Bono Succursu dicatum, dignitate ac titulo Basilicae Minoris cohonestamus, singulis atque universis honorificentiis ac privilegiis

eidem attributis quae Minoribus Almae Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus iugiter sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVIII martii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

VICARIATU APOSTOLICO CONGI BELGICI DISMEMBRATO, DUO EX EO CONSTITUUNTUR VICARIATUS, ALTER TITULO « LEOPOLDOPOLITANUS », ALTER « NOVAE ANTUERPIAE ».

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae Catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus Nos admonet supremi Apostolatus munus, quo in terris, licet immeriti, fungimur. Iam vero cum Catholica Religio in Vicariatu Congi Belgici, curis commisso Congregationis ab Immaculato Corde Mariae, postremis praesertim annis laeta incrementa susceperit, visum est opportunum consilium, ut fidei christianae progressui aptius provideretur, ab eiusdem Vicariatus territorio septentrionalem regionem distrahere, in eaque novam separatam Missionem constituere. Quare, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, ab actuali Vicariatu Congi Belgici eius territorii partem separamus, quae sita est ad Boream districtus civilis dicti de Lacu Leopoldi, atque in eodem sic distracto territorio novum constituimus Vicariatum apostolicum curis committendum memoratae Congregationis ab Immaculato Corde Mariae de Scheut; istique novo Vicariatui, ab urbe ubi sedem habebit, « Novae Antuerpiae » nomen facimus. Vicariatus vero Congi Belgici, cum reliqua parte quae ex peracta divisione ei superest, praecipimus ut posthac ex urbe *Léopoldville*, ubi Vicariatus ipse residentiam habet, Vicariatus Leopoldopolitanus denominetur. Haec

statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, suffragari nunc et in posterum; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque atque inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die III aprilis MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

ECCLESIA METROPOLITANA S. IACOBI MAIORIS IN URBE MARIANOPOLI TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae Catholici Orbis templa vel molis amplitudine insignibusque artis ornamentis, vel sanctorum reliquiis et fidelium religione ceteris praestent, ea, Decessorum Nostrorum vestigia persequentes, singularibus titulis ac privilegiis honestare consuevimus. Constat quidem inter sacras huiusmodi aedes merito recensendam esse Metropolitanam Archidioecesis Marianopolitanae Ecclesiam, quae in honorem Iacobi Maioris Apostoli Deo dicata, Canadensium catholicorum fidem ac largitatem luculenter ostendit atque effert. Collecta enim intra Archidioecesis fines ingenti stipe, templum, a fundamentis excitari coeptum, totum lapide lybico exstructum est, additis fronti porticibus; pars interior Basilicam Vaticanam, minore sane spatio, refert et imitatur, neque operibus atque artificiis caret; arae vero maximae aulaeo ornatae tholus superstat altissimus. Sanctorum autem reliquiae haud mediocri numero ibidem adservantur; suppellex sacra item affluit, eademque pretiosa, ad divina officia peragenda, quibus ordo Canonicorum cum reliquo clero, non sine magno domus Dei decore, cum praeclara animorum utilitate studiose perfungitur. Placet ad haec commemorare, in eandem S. Iacobi aedem, anno MCMX, innumerabiles undique gentium convenisse catholicos, coetum habituros cultui Sanctissimae Eucharistiae provehendo, cui Pater Cardinalis praefuit Apostolicae Sedis Legatus, centum et viginti Episcoporum corona circumdatus. Quibus omnibus

permotus venerabilis frater Paulus Bruchési, archiepiscopus Marianopolitanus, nomine cum suo, tum ordinis Canonicorum et cleri populique universi sibi commissi, a Nobis efflagitavit, ut peculiari honoris titulo Metropolitanum templum afficeremus. Piis hisce votis eo libentius concedendum censemus, quod, si eius templi decus auxerimus, videmur rem facturi esse dignam pietate erga S. Iacobum Maiorem Nostra, cuius Apostoli nomen ad sacrum baptismi fontem impositum Nobis est. Itaque, auditis VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus SS. Rituum Congregationi praepositis, Apostolica Auctoritate Nostra, harum Litterarum vi, Metropolitanam Ecclesiam Marianopolitanam titulo Iacobi Maioris Apostoli ad Basilicae Minoris dignitatem evehimus, eique privilegia omnia tribuimus, quae Minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare, suosque plenarios atque integros effectus obtinere ac sortiri, illisque ad quos spectant, vel spectare poterunt in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse et definiendum, irritumque et inane fieri si secus quicquam super his, a quolibet, auctoritate quavis, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIX aprilis anno MCMXIX, Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD RR. PP. DD. ARCHIEPISCOPUM LIMANUM CETEROSQUE IN PERUVIANA REGIONE EPISCOPOS, DE TUENDA AC ROBORANDA IN EORUM DIOECESIBUS FIDE.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter egregias peruvianae gentis laudes ea est potissime commendatione digna, quod catholicam religionem sancte atque integre per omne tempus servarit. Statim ac ad Peruviae terras hispani homines navigarunt, copiosum sacerdotum agmen ex diversis religiosorum Ordinibus, praesertim dominiciano, sub Christi servatoris vexillo Romanoque Pontifice hortante ac bene precante, ad oras istas appulit. Horum per sequuta tempora assiduis curis gravibusque laboribus et fides in catholicis incolumis semper servata est atque aucta et apud ethnicos catholica dogmata sunt feliciter invecta.

Quam in retinenda verae fidei puritate constantiam Deum ipsum singulari praemio prosequi voluisse inde colligitur, quod Peruvia, prae ceteris Americae regionibus, sanctimoniae laude ac splendore floruerit, pluresque ex eius filiis Ecclesia veneretur caelitum beatorum honoribus auctos: quos inter longe eminent Rosa gentis vestrae patrona, primus Americae meridionalis flos, et Turibius Limensium antistes, cuius ferventi studio foecundissimaque actuositate mirum in vobis catholica fides et catholice vivendi ratio incrementum coepit. Verum quod in Evangelio a Christo Domino praedictum legimus, id plerumque et ubique contingit: quod nempe Deus seminat in agro suo bonum semen, sed venit inimicus homo et superseminat zizania in medio tritici. Hoc autem, venerabiles fratres, apud vos etiam nunc fieri, gravi sane moerore animi, conspicimus. Novimus etenim acatholicos haud parvo numero peruvianas pervasisse terras, ibidemque omni astu omnique adiumento, nec frustra omnino, conatos esse ac conari catholicorum mentibus errores suos inserere eorumdemque animos abstrahere a catholica Ecclesia. Id quidem scholis prosequuntur et publicis magisteriis, ephemeridum ac librorum evulgatione, virorum et maxime adolescentium coetibus, in primis autem apud pauperes pecuniarum largitionibus: quibus aliisque eiusmodi argumentis non singulos modo homines, sed et familias et municipia demereri sibi student, quo facilius et latius errorum suorum venena quaquaversus spargant. Grave istud catholicorum animorum periculum dolere sane et conqueri oportet, venerabiles fratres, attamen videndum pariter est ne quod in Evangelio notatur, istic etiam aliquando evenerit aut eveniat; inimicus namque homo superseminavit zizania *quum dormirent homines;* [1] de quo vobis, qui cleri quisque vestri conditiones nostis, iudicium relinquimus; utrum scilicet detrimentum, quod heterodoxorum artibus fides apud vos coepit, sit necne sacerdotum negligentiae ac desidiae tribuendum. Labia certe sacerdotum custodire debent scientiam, idque non sibi unice, sed ut populum Dei doceant veritatem: ubi ergo veritatis lumen extinguitur aut tenebris obtegitur, indicium est quod sacerdotes aut scientia careant debita, aut quod, officii immemores, eam communicare cum fidelibus negligant. Ad vos igitur, venerabiles fratres, Peruviae vestrae caritate impulsi, hortationes Nostras convertimus Vestrum est, ante omnes, videre et vigilare ne gregi vobis commisso inferatur damnum. In quo pastoris boni Christi Iesu exemplum habetis qui animam suam posuit pro ovibus suis. Quod si humanae debilitati propius exemplum cupitis, adstat vobis beatus vester Turibius, qui

[1] MATTH., XIII, 25.

permotus venerabilis frater Paulus Bruchési, archiepiscopus Marianopolitanus, nomine cum suo, tum ordinis Canonicorum et cleri populique universi sibi commissi, a Nobis efflagitavit, ut peculiari honoris titulo Metropolitanum templum afficeremus. Piis hisce votis eo libentius concedendum censemus, quod, si eius templi decus auxerimus, videmur rem facturi esse dignam pietate erga S. Iacobum Maiorem Nostra, cuius Apostoli nomen ad sacrum baptismi fontem impositum Nobis est. Itaque, auditis VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus SS. Rituum Congregationi praepositis, Apostolica Auctoritate Nostra, harum Litterarum vi, Metropolitanam Ecclesiam Marianopolitanam titulo Iacobi Maioris Apostoli ad Basilicae Minoris dignitatem evehimus, eique privilegia omnia tribuimus, quae Minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare, suosque plenarios atque integros effectus obtinere ac sortiri, illisque ad quos spectant, vel spectare poterunt in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse et definiendum, irritumque et inane fieri si secus quicquam super his, a quolibet, auctoritate quavis, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIX aprilis anno MCMXIX, Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD RR. PP. DD. ARCHIEPISCOPUM LIMANUM CETEROSQUE IN PERUVIANA REGIONE EPISCOPOS, DE TUENDA AC ROBORANDA IN EORUM DIOECESIBUS FIDE.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter egregias peruvianae gentis laudes ea est potissime commendatione digna, quod catholicam religionem sancte atque integre per omne tempus servarit. Statim ac ad Peruviae terras hispani homines navigarunt, copiosum sacerdotum agmen ex diversis religiosorum Ordinibus, praesertim dominiciano, sub Christi servatoris vexillo Romanoque Pontifice hortante ac bene precante, ad oras istas appulit. Horum per sequuta tempora assiduis curis gravibusque laboribus et fides in catholicis incolumis semper servata est atque aucta et apud ethnicos catholica dogmata sunt feliciter invecta.

Quam in retinenda verae fidei puritate constantiam Deum ipsum singulari praemio prosequi voluisse inde colligitur, quod Peruvia, prae ceteris Americae regionibus, sanctimoniae laude ac splendore floruerit, pluresque ex eius filiis Ecclesia veneretur caelitum beatorum honoribus auctos: quos inter longe eminent Rosa gentis vestrae patrona, primus Americae meridionalis flos, et Turibius Limensium antistes, cuius ferventi studio foecundissimaque actuositate mirum in vobis catholica fides et catholice vivendi ratio incrementum coepit. Verum quod in Evangelio a Christo Domino praedictum legimus, id plerumque et ubique contingit: quod nempe Deus seminat in agro suo bonum semen, sed venit inimicus homo et superseminat zizania in medio tritici. Hoc autem, venerabiles fratres, apud vos etiam nunc fieri, gravi sane moerore animi, conspicimus. Novimus etenim acatholicos haud parvo numero peruvianas pervasisse terras, ibidemque omni astu omnique adiumento, nec frustra omnino, conatos esse ac conari catholicorum mentibus errores suos inserere eorumdemque animos abstrahere a catholica Ecclesia. Id quidem scholis prosequuntur et publicis magisteriis, ephemeridum ac librorum evulgatione, virorum et maxime adolescentium coetibus, in primis autem apud pauperes pecuniarum largitionibus: quibus aliisque eiusmodi argumentis non singulos modo homines, sed et familias et municipia demereri sibi student, quo facilius et latius errorum suorum venena quaquaversus spargant. Grave istud catholicorum animorum periculum dolere sane et conqueri oportet, venerabiles fratres, attamen videndum pariter est ne quod in Evangelio notatur, istic etiam aliquando evenerit aut eveniat; inimicus namque homo superseminavit zizania *quum dormirent homines;*[1] de quo vobis, qui cleri quisque vestri conditiones nostis, iudicium relinquimus; utrum scilicet detrimentum, quod heterodoxorum artibus fides apud vos coepit, sit necne sacerdotum negligentiae ac desidiae tribuendum. Labia certe sacerdotum custodire debent scientiam, idque non sibi unice, sed ut populum Dei doceant veritatem: ubi ergo veritatis lumen extinguitur aut tenebris obtegitur, indicium est quod sacerdotes aut scientia careant debita, aut quod, officii immemores, eam communicare cum fidelibus negligant. Ad vos igitur, venerabiles fratres, Peruviae vestrae caritate impulsi, hortationes Nostras convertimus Vestrum est, ante omnes, videre et vigilare ne gregi vobis commisso inferatur damnum. In quo pastoris boni Christi Iesu exemplum habetis qui animam suam posuit pro ovibus suis. Quod si humanae debilitati propius exemplum cupitis, adstat vobis beatus vester Turibius, qui

[1] MATTH., XIII, 25.

pastoralis vigilantiae atque zeli praeclarissima praebuit exempla. *Innumeras ille contradictiones, sive ab iis qui foris sunt propter fidem, sive ab iis qui intra sunt propter Ecclesiae libertatem, summa patientia sustinuit, martyrii cupidissimus.* [1] Et ut fides in fidelium animis alte haereret nec facile nutaret, *singulis dominicis diebus, vel in ecclesia, vel in hospitali domo, in parvis etiam oppidulis et sub dio concionabatur, plebemque catechismo instruebat.* [2] Haec vos Patroni sanctissimi documenta sequuti, sacerdotes quisque vestros, assidue ac fortiter stimuletis ut suo singuli ne desint officio, sed omni contentione vobis opitulentur sive sacram catechesim ad novi Codicis praescripta fideliter ac diligenter tradendo, sive opus *Praeservationis fidei* efficacissime promovendo, sive pias consociationes a Doctrina christiana nuncupatas ubique instituendo ac fovendo, cetera demum adiumenta omnia adhibendo quae ad fidem tuendam et roborandam sunt utiliter inventa. Pervigilate vos, venerabiles fratres, pervigilent sacerdotes vestri; omnes quippe pro suo quisque munere et gradu rationem estis reddituri pro animabus cuique commissis. Spes autem Nos recreat, quoniam studium vestrum novimus atque in Nos propensissimam voluntatem, fore ut hortationes Nostras toto animo exsequendas suscipiatis; clerus vero, vestro simul verbo et exemplo incitatus, non industriae, non labori parcat ut praecipua Peruviae gloria, fidei videlicet catholicae professio, nullum ulterius detrimentum capiat. Quo in negotio Regulares etiam sacerdotes adiutricem vobis manum ultro daturos esse minime dubitamus, decessorum suorum zelum et laudes aemulantes. Quia vero maximi interest optima sacri cleri educatio, nolumus de Seminariis tacere: inde enim ampla expectanda est operariorum seges, quos in messem Domini mittere possitis quique, sui obliti, se totos in animarum bonum fideique defensionem impendant. Quamobrem quae per Nuntium Nostrum circa Seminariorum erectionem rectumque eorumdem regimen vobiscum communicanda voluimus, impensissime postulamus ut, alacritate maxima cunctisque amotis difficultatibus, exsequenda curetis.

Haec autem omnia ut pro optatis eveniant, vobis, venerabiles fratres, vestrisque cleris ac populis apostolicam benedictionem, paternae Nostrae benevolentiae testem et divinarum gratiarum auspicem, amantissime impertimus.

Datum Romae, apud sanctum Petrum, kalendis ianuariis MCMXIX.

BENEDICTUS PP. XV

[1] In Lectione Breviarii, in festo S. Turibii, 27 aprilis.

[2] Ibid.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

CIRCA NOMINATIONEM ADMINISTRATORUM IN DIOECESIBUS VACANTIBUS DOMINII CANADENSIS ET TERRAE NOVAE.

Cohaerenter ad ea quae pro dioecesibus Foederatorum Americae Statuum Apostolica Sedes statuit decreto diei 22 februarii 1919, SS̄mus Dominus Noster Benedictus Pp. XV censuit et decrevit, ut etiam in dioecesibus Canadensis Dominii et Terrae Novae, quoties vacaverint, ad ipsarum gubernationem eadem regula vigeret.

Itaque, dempto Archiepiscopis et Episcopis iure nominandi mortis causa dioecesanum Administratorem, in posterum in omnibus memoratis dioecesibus, quatenus speciales circumstantiae observantiam canonis 427 impediant, si in iisdem quinque saltem vel sex Consultores dioecesani non adsint; Archiepiscopus aut Episcopus senior provinciae ecclesiasticae providere poterit, cum ratihabitione Delegati Apostolici, pro nominatione Administratoris durante sedis vacatione. Idque per triennium, dummodo interim coetus Consultorum non fuerit auctus ad numerum superius indicatum.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 8 maii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

DE CHACO

ERECTIONIS VICARIATUS APOSTOLICI

DECRETUM

Optimo sane consilio Rodulphus Caroli, archiepiscopus Tyrensis, in Boliviana Republica Apostolicus Internuntius, Archiepiscopo Platensi et Episcopo S. Crucis consentientibus, perpendit et S. Sedi proposuit, ut in amplissimo eiusdem Bolivianae ditionis territorio, cui nomen *Chaco,* ad subveniendum spiritualibus incolarum loci necessitatibus, Apostolicus Vicariatus erigeretur. Quapropter Ssmus Dñus Noster Benedictus PP. XV, de consulto huius S. Congregationis Consistorialis Eminentissimorum Patrum, suppleto quorum intersit, vel suo interesse praesumant, consensu, praesens edi iussit Consistoriale Decretum, quo territorium *de Chaco,* intra fines archidioeceseos Platensis et dioeceseos S. Crucis de Sierra existens, in Vicariatum Apostolicum *de Chaco* nuncupandum erigit ac erectum declarat, donec in propriam ac distinctam dioecesim constitui valeat. Huius autem Vicariatus fines, erunt: *ad septentrionem* ripa dextera fluminis Magni, vulgo *Rio Grande,* incipiendo a puncto in quo hoc flumen intersecat alta iuga montium de *Incahuasi,* in provincia de Cordillera, usquedum idem flumen attingit lineam interprovincialem cum *Chiquitos,* deinde haec ipsa linea usque ad fines reipublicae status; *ad orientem* ipsi fines reipublicae de Bolivia cum rebuspublicis de Brasilia et Paraguay; *ad meridiem* iidem fines cum Paraguay et Argentina iuxta cursum fluminis *Pilcomayo* usque ad punctum quod vocatur *Casa de Piedra* et ad dexteram huius fluminis ripam positum est; *ad occasum* linea imaginaria, quae incipiet a sinistra ripa fluminis *Pilcomayo* contra locum nuncupatum *Casa de Piedra* et desinet ad flumen *Parapeti,* in loco dicto *Oquendagüe,* excepto territorio *Canton de Huacareta,* deinde sequetur alta iuga montium de *Incahuasi,* quae separant provincias *Chuquisaca* et *S. Cruz* usque ad locum ubi flumen Magnum intersecat haec ipsa iuga montium et fines septentrionales Vicariatus attinguntur. Praefatus igitur Vicariatus sequentia oppida complectetur. In provincia *de Cordillera:* Lagunillas, Gutierrez, Limon, Caraguatarenda, Guariri, Saipurú, Masuvi, Tacurú, Aimiri, Obbi, Taputá, Piritĺ, Charagua, San Antonio, San Francisco, Izozo, Itatique, Iboperenda, Boyuibi, Cuevo, Laguna Colorada, Salinas, Choreti, Ipati et alia

minoris momenti. In provincia *del Azero:* Camatindi, Carandaiti, Missiones de Tigüipa, Machareti, Ivo, Santa Rosa et Boicavo, oppida de Huacaya, Numbia, Ibopeiti, Loma, Chibé, Mandiyuti, Iguembe, Ingre, Nancaroinza et Sipotindi. In provincia *del Gran Chaco:* Villa Montes (San Francisco), *los cinco fortines* militares existentes et Missio de Tarairi. Voluit praeterea Beatissimus Pater, ut Apostolicus Vicariatus *de Chaco* metropolitico iuri Archiepiscopi Platensis sit subiectus et obnoxius maneat dependentiae ac iurisdictioni S. Congregationis de Propaganda Fide. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 22 maii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

III

PROVISIO ECCLESIAE

S. C. Consistorialis decreto, SSmus D. N. Benedictus XV hanc, quae sequitur, ecclesiam de proprio pastore providit, scilicet:

7 maii 1919. — Metropolitanae ecclesiae Tarraconensi praefecit R. P. D. Franciscum Vidal y Barraquer, hactenus Episcopum titularem Pentacomiensem.

IV

NOMINATIONES

Decretis S. C. Consistorialis nominati sunt:

1 februarii 1919. — R. P. D. Cletus Cassani, archiepiscopus Turritanus, *Administrator Apostolicus dioecesis Octeriensis.*

11 martii. — R. P. D. Nicolaus Piccirilli, archiepiscopus Lancianensis, *Administrator Apostolicus dioecesis Vastensis.*

31 martii. — R. P. D. Ioannes Scotti, archiepiscopus Rossanensis, *Administrator Apostolicus dioecesis Cariatensis.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

LISBONEN. ET ALIARUM IN LUSITANIA

PROVISIONIS PAROECIARUM

13 aprilis 1918

(*Per summaria precum*)

SPECIES FACTI. - Sub antiquo in Lusitania regimine vacantes paroeciae de proprio pastore providebantur ad normam regii decreti diei 2 ianuarii 1862, vi cuius praescribebatur quidem forma concursus, sive per documenta, sive per publicum examen, sed ita ut potiores partes in his peragendis potestati civili quam ecclesiasticae tribuerentur; quin immo exinde idonei non renunciabantur nisi a Patrono Regio. Quando vero, sive concursus haberi non poterat propter exiguitatem redituum, sive desertus aut frustratus evadebat, tum Episcopi curatos, vulgo *encommendados* ad nutum suum amovibiles paroeciis praeficiebant. Everso autem antiquo regimine, post violenter abruptas relationes inter novum Gubernium et Ecclesiam, Apostolica Sedes die 13 iulii 1911 inter alia decrevit « provisionem ecclesiasticorum beneficiorum in Lusitania rein- « cidisse sub iuris communis sanctiones ». Quum itaque in relatione de statu dioecesis ab Episcopo Portugalliensi anno 1916 transmissa, legeretur ad num. 64: « Olim provisio paroeciarum fiebat per concursum, « nunc, post separationis regimen, *ad nutum Episcopi* », et num. 65: « Adsunt paroeciarum rectores *ad nutum amovibiles* », quumque profecto provisio paroeciarum omnium per nominationem rectorum ad nutum Episcopi amovibilium, non repraesentaret ius commune in quod debuit recidere beneficiorum, paroecialium praesertim, in Lusitania collatio, visum est hac de re opportunas notitias a Patriarcha Lisbonensi sciscitare. Rescripsit Emus Vir illam praxim non in sola dioecesi Portugalliensi obtinere, sed in omnibus dioecesibus Lusitaniae invaluisse, attento quod, sub auctoritatis politicae persecutione, fere omnes paroeciae in eam redactae essent conditionem in qua concursus utiliter haberi non poterat; postulabat igitur ut Apostolica Sedes Lusitanos Episcopos per aliquod saltem tempus perseverare in inolita praxi sineret, nec concursus iniungeret nisi pro paucis paroeciis praecipuis. Subinde vero idem Emus Patriarcha, postquam de re egerat in conventu cum aliis

Lusitaniae Episcopis, schema statutorum ad quorum normam paroeciales concursus in posterum peragi deberent, approbationi et revisioni Sanctae Sedis subiecit, iterum postulans ut obligatio paroecias per concursum providendi non imponeretur nisi post aliquod futurum tempus, simulque, attentis diversis nec firmis rerum adiunctis in quibus singulae paroeciae versarentur, Episcopis ampla facultas concederetur in casibus particularibus indicendi vel non indicendi concursus.

Universo negocio ad S. H. C. delato, ante quam praefatum schema disciplinam habendorum concursuum continens revisioni demandaretur, visum est quaestionem praeiudicialem de ipsis concursibus in Lusitania habendis vel non, Emis Patribus decernendam subiicere.

Animadversiones. - Enimvero, decisio Apostolicae Sedis de beneficiorum provisione in Lusitania ad *iuris communis* sanctiones conformanda, quamvis lata sit a. 1911, hucusque, ut ex dictis liquet, exsecutioni demandata non est. Quum igitur in praesenti sit religiose exsequenda, statim sese offert dubium, quodnam ius commune *nunc* sit respiciendum: num quod vigebat a. 1911, usque ad promulgatum Codicem Iuris Canonici, an ius quod in Codice continetur. Etenim, ex una parte, ea decisio quum lata fuerit a. 1911, non poterat profecto respicere nisi ius commune eo tempore vigens: ex alia vero, eadem decisio quum exsequutioni demandanda sit nunc, post publicatum Codicem, peropportune videtur ad huius normam accipienda; siquidem universim quum de novo, re integra, ordinanda sit in aliqua regione canonica disciplina circa aliquod institutum ecclesiasticum, praecipua quadam ratione, ordinatio fieri debet ad normam Codicis nunc vigentis: idcirco enim publicatum est, ut secundum illud quodlibet ecclesiasticae disciplinae caput in futurum ordinaretur. Quae quum ita sint, plane concludendum videtur, in casu, obligationem concursus pro paroeciarum provisione minime esse imponendam: nam Codex concursum iam non praescribit, nec exigit; sed solummodo praescribit ut forma concursus retineatur, et quidem *donec Sedes Apostolica aliud decreverit,* iis in locis in quibus est in usu (can. 459, § 4), quod videtur idem esse ac permittere bonum in expectatione melioris, ad quod contenditur. Porro in Lusitania, ut ex enarratis liquet, quamvis forma concursus aderat ante separationem, nunc, quum disciplina provisionis paroeciarum est ordinanda, iam non est in usu. Nec inde consequitur Episcopos perseverare posse ac debere in inolita praxi, providendi paroecias per rectores ad nutum amovibiles, et quidem deputatos absque ullo praevio examine cum facultatibus ministerialibus de anno in annum renovandis, adeo ut

nullus parochus iam securitatem habeat manendi in sua paroecia: longe quidem alia est dispositio Codicis, can. 454 et can. 459 § 1-3, quae ius commune, nunc in re vigens, repraesentat.

Ex adverso, etiam omisso quod incertum manet num *ius commune* nunc aptandum non sit fortasse quod vigebat a. 1911, quando Apostolica prodiit praefata decisio, in quo iure quidem concursus praescribebatur, ad mentem quoque Codicis videtur Lusitania comprehendi inter illas regiones in quibus paroeciarum provisio fit per concursum: fit, inquam, saltem *virtualiter*, si non ipsa re et effectu. Siquidem modus ab inducta separatione usque in praesens servatus, fuit modus anormalis et irregularis, qui solummodo tribuendus sit statui perturbato Ecclesiae Lusitanae; qua perturbatione durante Episcopi nullum in hac parte determinatum *ius* secuti sunt, sed in praxi vindicarunt sibi peramplam quandam *libertatem* vel contra ius agendi, quia aliter non fidebant posse se congruenter providere necessitatibus fidelium et curae animarum. At vero, status perturbatus, praesertim violentia inductus, licet per aliquod tempus perseverans, non est dicendus immutasse funditus statum iuris praecedentem, qui immo virtualiter perseverare censetur, quatenus, scilicet, re etiam et effectu perseveraret, sublata perturbatione et violentia. Quum igitur ante separationem vigeret in Lusitania disciplina concursus in provisione paroeciarum, videtur haec eadem, saltem virtualiter, usque in praesens perseverasse, ac propterea ad mentem Codicis, can. 459, § 4, retinenda, donec Apostolica Sedes aliud decreverit. Nec inde consequitur redeundum ad specialem formam, decreto regio 2 ian. 1866 praescriptam, quam e contrario sustulit omnino laudata decisio de cuius exsequutione res est. Obvia est enim distinctio inter disciplinam concursus ad normam iuris communis seu Tridentini et formas speciales concursus peragendi, in singulis regionibus hac illave auctoritate inductas: quamvis itaque forma specialis a potestate civili praescripta, iure cessaverit, recuperante Ecclesia in hac quoque re suam libertatem, adhuc tamen perseverare videtur in Lusitania, iuxta, mox disceptata, obligatio provisionis paroeciarum per concursum, seu disciplina generalis concursus, nunc ordinanda in particulari ad normam iuris Tridentini quod magis explicavit S. P. Benedictus XIV (cfr. documentum IV in calce laudati Codicis) et ad peculiares loci temporumque conditiones necessitatesque.

Resolutio. - Hac porro rerum serie plena deliberatione perpensa, Emi Patres S. C. Concilii in plenariis comitiis diei 13 aprilis 1918 rescribendum censuerunt:

Episcopi poterunt in inolita praxi perdurare ad annum; interim ipsi conficiant elenchum, transmittendum ad H. S. C., paroeciarum quae dotem sufficientem habent. Elapso autem anno, paroecias, quae sufficientem dotem habent, conferant ad normam Cod. Iur. Can., *c. 459, § 3, n. 1-3, poterunt vero alias conferre ad nutum. Curent tamen iidem Episcopi ut quamprimum hae paroeciae congrua dote compleantur.*

Quam Emorum Patrum resolutionem, referente infrascripto S. Congregationis Secretario, SS. Dñus Noster Benedictus div. prov. PP. XV, in audientia diei 15 eiusdem mensis et anni, approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I

DE QUIBUSDAM LIBRIS AD INSTITUTA RELIGIOSARUM IURIS PONTIFICII PERTINENTIBUS, REVISIONI ET CORRECTIONI S. CONGREGATIONIS SUBIICIENDIS.

In Congregatione Generali, habita in Palatio Vaticano die 29 martii 1919, Emi ac Revmi S. R. E. Cardinales negotiis Religiosorum Sodalium praepositi, opportunum iudicarunt praescribendum ut omnia Instituta et Congregationes Religiosarum Iuris Pontificii libros quoslibet, continentes consuetudines, usus aut similes quocumque nomine veniant (*Direttorio, Coutumier,* etc.), apud eas in usu, praeter Constitutiones adprobatas, necnon preces proprias Instituti, in communi recitari solitas, inspectioni et correctioni huius S. Congregationis subiiciant; idemque exigatur in novis Institutis adprobandis.

Facta autem relatione SSmo D. N. Benedicto Pp. XV per R. P. D. Secretarium, in audientia diei 31 eiusdem mensis, S. S. sententiam Emorum PP. adprobavit ac propterea mandavit ad hoc fieri Decretum.

Haec S. igitur Congregatio vi praesentis Decreti mandat ut omnia et singula Instituta seu Congregationes Religiosarum Iuris Pontificii, seu etiam Piae Societates mulierum sine votis ad modum Religiosarum in communi viventium a S. Sede adprobatae, libros quosvis ut supra recensitos, intra terminum unius anni ad eamdem S. Congregationem transmittant.

Curent autem Revmi Ordinarii locorum, in quibus Supremae Moderatrices alicuius Instituti et Congregationis mulierum, de quibus agitur in praesenti Decreto, commorantur, ut illas quamprimum de imposita obligatione certiores faciant: easque admoneant non prohiberi in Institutis et Congregationibus respectivis dictorum librorum usum, quousque ab hac S. C. aliter, si casus ferat, statuatur.

R. Card. Scapinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

II

DUBIUM

CIRCA DEPENDENTIAM MONIALIUM AB ORDINARIIS IN GALLIA ET BELGIO

A pluribus Episcopis nec non Religiosis Communitatibus propositum fuit dubium:

« An Monasteria Monialium, quarum vota ex Instituto sunt solemnia, « sed ex S. Sedis praescripto sunt simplicia, in Gallia et Belgio ab Ordi- « nariis locorum dependeant eadem ratione ac ante Codicis promul- « gationem ».

S. Congregatio, re mature perpensa, respondendum censuit: « Sup- « plicandum SSmo ut decernere dignaretur nihil innovandum esse in « dependentia Monialium praedictarum ab Ordinariis locorum in Gallia « et Belgio, prout post restaurationem ab uno saeculo et amplius hucus- « que observatum est: cauto tamen quod nulla potestas sit Episcopis ad « immutandas Regulas antiquorum Ordinum aut Constitutiones Monia- « lium a S. Sede adprobatas ».

In audientia infrascripto Secretario concessa die 13 maii 1919 SSmus resolutionem adprobavit et, ut publici iuris fieret, mandavit.

Datum Romae ex Secretaria S. C. de Religiosis, die 22 maii 1919.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

ARCHIEPISCOPUS ULTRAIECTENSIS NOMINATUR PRAESES IN HOLLANDIA PIAE UNIONIS CLERI PRO MISSIONIBUS.

Cum pia Unio cleri pro Missionibus, huius S. Congregationis Fidei Propagandae auctoritate probata, pluribusque indulgentiis ac spiritualibus privilegiis a SSmo D. N. Benedicto Pp. XV benigne ditata, etiam in Hollandia, Deo adiuvante, institui ac propagari coeperit, ad eius incrementa in dioecesibus dictae nationis promovenda, opportunum consilium visum est Praesidem eiusdem piae Unionis pro Hollandia constituere R. P. D. Henricum Van de Wetering, archiepiscopum Ultraiectensem, cuius ductu eadem Sodalitas moderata nobilissimum finem, quem praestitutum habet, facilius assequatur. Utendo igitur facultate a Summo Pontifice sibi concessa in audientia diei 20 superioris mensis martii, infrascriptus Cardinalis Praefectus S. huius Consilii Christiano Nomini Propagando, memoratum Antistitem Ultraiectensem ad officium Praesidis Unionis cleri pro Missionibus, in universa Hollandia, per praesens Decretum nominat atque confirmat. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Congregationis, die 11 aprilis, anno 1919.

GULIELMUS CARD. VAN ROSSUM, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

CLAROMONTEN. seu NOVAE CALEDONIAE

DECRETUM BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVI DEI BLASII MARMOITON, LAICI PROFESSI SOCIETATIS MARIAE, IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTEREMPTI.

Societas Mariae, vulgo Maristarum, a Venerabili Servo Dei Ioanne Claudio Colin, sacerdote, Lugduni, in Gallia, anno 1824 fundata et in plures regiones eiusdem nationis et etiam orbis propagata, dum patrem legiferum ac primum moderatorem generalem atque sodales aliquot sanctitatis fama gloriosos habere laetatur, nunc animum studiumque intendit, ut causa beatificationis seu declarationis martyrii alterius sodalis, laici professi, Blasii Marmoiton, apud sacrorum Rituum Congregationem introduci valeat. Hic Dei Famulus in pago *Yssac-la-Tourette,* Claromontensis dioeceseos in Gallia, die 16 martii anno 1812 natus eademque die baptizatus, post brevem suae peregrinationis curriculum, mense iulio anni 1847 in Nova Caledonia ab inimicis christiani nominis crudeliter interfectus est. Ab ineunte aetate, a parentibus pie institutus, praeclara exhibuit futurae sanctitatis specimina et indicia, eumque puerum cognati et vicini uti angelum aestimabant et vocabant. Studiis dans operam et morum suavitate et ingenii acumine aequalibus praelucebat. In agris colendis patri infirmo saepe adiutor, colonos invisere cogebatur, eosque salutaribus monitis et exemplis instruebat. Sollicitus de maiori sui spiritus perfectione, recessum et solitudinem summopere amabat, ut Dei vocem melius audire eiusque voluntatem agnoscere atque opere implere mereretur. Peculiari pietatis affectu SS̄mum Eucharistiae Sacramentum et Deiparam Virginem Mariam prosequebatur. Neque solum quotidie utriusque altare devotissime visitabat, sed etiam librum sibi valde carum, proprio nomine signatum et in familia diligenter custoditum, cui titulus: *Visites au Saint-Sacrement et à la Sainte Vierge,* assidue perlegebat. Quum in Consilio Municipii de illuminatione et decore domus Dei ageretur, statutum fuit, ut singulae familiae vicis-

sim per singulos annos subministrarent quod esset necessarium pro lampade ardente coram SSmo Sacramento. Et Blasius, qui erat a Consiliis, non modo primum annum ad hoc opus adimplendum pro sua familia postulavit, sed ipse idem singulis eiusdem anni diebus, mane citius surgens, ecclesiam adibat, ut SSmi Sacramenti lampadis refoveret lumen. Insuper qualibet die dominica adsistebat divinis officiis ac mysteriis, potissimum in ecclesia parochiali loci *Pessat-Villeneuve* nuncupati, ubi etiam cantorum choro suam praestabat operam valde utilem. Pabulum spirituale sibi aliisque praebebat lectione librorum de actis sanctorum et annalium de Propaganda Fide super statu missionum. Ad sacram synaxim accedebat prima dominica cuiusvis mensis et festis solemnioribus, praesertim divini Redemptoris eiusque sanctissimae Genitricis; in quorum honorem et memoriam quotidie recitabat sanctum Rosarium, uti validum praesidium et admirabile compendium precum ac mysteriorum. Spretis mundi oblectamentis, mandata Dei fideliter custodiebat cum integritate vitae sensuumque temperantia et mortificatione. Divino amore et zelo flagrans, liberalis in egenos, sequester pacis in familiis, cunctisque opportune beneficus, de se humillime sentiebat coram Deo et hominibus. Iuxta hanc viam, prout in Actis processualibus describitur, ambulans Dei Servus, quum ad aetatem duodeviginti annorum pervenisset, a quadam sacra concione circa missiones et ex *Annalibus Propagationis Fidei* feliciter permotus, divina operante gratia, statuit se suasque vires missionibus dicare et Societatem Mariae, de iisdem optime meritam, ingredi. Plures tamen exortae sunt difficultates publicae et privatae, auctae quoque a conscriptione militari tam sui quam alterius fratris Gilberti atque ab obitu pii genitoris, qui adhuc vivens, ob infirmitatem, Blasio domesticis praeesse negotiis reliquerat. Verum, omnibus obstaculis devictis, Dei Famulus, die undecima mensis martii anni 1842, Lugdunum concessit, ut Societati Mariae nomen daret, una cum Ioanne Raynaud, Ioanne Taragnat et sacerdote Douarre pagi parocho, qui parochiale officium dimiserat, ut inter missionarios Maristas, Deo vocante, adscriberetur. Itaque eadem die, vespertinis horis, quum in praefatam civitatem prospero itinere pervenissent, omnes sese obtulerunt P. Ioanni Claudio Colin, Superiori Societatis Mariae, qui eos benevolo laetoque animo excepit, et Blasium Marmoiton ad novitiatum statim admisit. Hic, adhuc tyro, miram ostendit patientiam et fortitudinem, tum in ictu quem ex involontaria causa receperat, tum in gravi infirmitate, qua exinde affectus est. Interim Dei Famulus, quum notitiam apprehendisset martyrii sacerdotis et missionarii maristae B. Petri Aloysii Chanel, similis pro Fide mortis desiderio incensus,

veniam a Superioribus petiit et obtinuit, ut exteris missionibus inter infideles Societati Mariae concreditis destinaretur. Inde Blasius, tyrocinio iam rite peracto, vota fratris coadiutoris in eadem Societate die 11 martii anni 1843 nuncupavit et die 3 maii eiusdem anni a Galliis profectus est una cum aliis sociis sub praeside Episcopo tit. Amatensi Douarre e Societate Mariae, qui, episcopali dignitate a S. Sede decoratus, eiusdem auctoritate missionem in Nova Caledonia condendam susceperat. In illam regionem omnes appulerunt die 21 decembris ipsius anni 1843, atque illico manus apposuerunt domui habitationis et orationis aedificandae atque novae missioni catholicae instituendae. Dum Episcopus et duo sacerdotes missionarii PP. Bougeyron et Viard sacrum ministerium peragebant, linguam regionis simul addiscentes, frater coadiutor Blasius, cum altero socio coadiutore Ioanne Taragnat, rei familiaris et sacrae aedis decoris, necnon horti, victus et vestitus curam habebat. Insuper indigenas videre studebat, eosque, modo quo poterat, alloqui de Deo, de Christo Iesu, de Fide et religione catholica, ipsos ita disponens ad maiorem patrum instructionem et ad baptismum aliaque sacramenta rite recipienda. Orationi impense vacans, regularum Societatis custos, virtutibus ornatus, SS̃mae Eucharistiae cultor eximius et B. Mariae Virginis devotissimus filius, hisce praesidiis instructus ad proximum certamen et agonem pro Fide Christi sustinendum paratus inventus est. Mense enim iunio anni 1847 coepta est persecutio in missionarios, qui in loco *Balade* sanctum ministerium exercebant; atque ethnici ex illa tribu magno impetu et furore domum missionis aggressi, Blasium Marmoiton lancea crudeliter percutiunt. Hic, gravi vulnere afflictus, statim sacramentis Ecclesiae recreatur, et de vita sociorum sollicitus eos ad fugam hortatur, ut certam effugiant mortem. Cruciatibus oppressus et in lecto decumbens, iterum sacramentis roboratus, salutari hortatione ac benedictione accepta ab Episcopo Collomb, adstantes consolatur, seque laetum ac paratum profitens mori pro Christo et pro conversione et perseverantia Caledonensium in Fide, veniam simul ex toto corde adprecatur a Deo pro suis suorumque sodalium persecutoribus. Dum vero, ita debilitatus, Ipse vires sumere et aliquot gressus facere potuerat, ut ad sacellum iret et in domo Dei animam exhalaret, repente ab uno ex iis, qui missionarios persequebantur eorumque domum sacramque aedem et suppellectilem iam devastaverant et in odium religionis catholicae profanaverant, ethnico et barbaro post nova et horrenda tormenta, capite obtruncatus est. Fama sanctitatis et martyrii Servi Dei in pago *La Tourette*, in tota regione Claromontensi et apud indigenas Novae Caledoniae viguit et viget, signis ac prodigiis, uti fer-

tur, etiam confirmata. Hinc Processus Ordinarius Informativus in Curiis ecclesiasticis Claromontensi et Novae Caledoniae super ea adornatus est; eiusque Acta Romam ad sacram Rituum Congregationem delata. Quum vero omnia in promptu sint, nihilque obstet ut ad ulteriora procedi possit, instante Rmo P. Ludovico Copéré, Societatis Mariae postulatore generali, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, Vicariorum Apostolicorum et Missionariorum, praesertim Novae Caledoniae et Societatis Mariae, necnon Consilii generalis Operis Propagationis Fidei ex utraque sede centrali Parisiensi et Lugdunensi, Emus et Rmus Dominus Cardinalis Nicolaus Marini, huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrorum Rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanum coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum, de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, cunctis diligenter perpensis respondendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii, si Sanctissimo placuerit.* Die 13 martii 1919.

Hisce omnibus Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habuit; propriaque manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii Servi Dei Blasii Marmoiton, laici professi Societatis Mariae, die 14 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

MARIANOPOLITANA

DE MISSA ET COMMUNIONE DURANTE EXPOSITIONE SS. SACRAMENTI

Rmus Dñus Paulus Bruchési, Archiep. Marianopolitanus, Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur, reverenter exposuit; videlicet:

« In nonnullis ecclesiis et oratoriis publicis vel semipublicis, ubi « Ssmum Eucharistiae Sacramentum legitime asservatur, usus quidam « introductus est, ut Missae cantatae vel lectae coram Ssmo Sacramento « solemniter exposito in Altari celebrentur, atque intra vel extra Missas « in eodem Altari, durante expositione, Sancta Communio Christifidelibus administretur. Hinc idem Archiepiscopus postulavit: Utrum hic « usus permitti, vel tolerari possit? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus perpensis, praepositae quaestioni respondendum censuit:

« Ad primam partem, praefatum usum *non licere*, sine necessitate, « vel gravi causa, vel de speciali indulto; et ad secundam partem « *negative*, iuxta Decreta, et detur Decretum n. 3448 *Societatis Iesu*, « 11 maii 1878, ad I ».

Atque ita rescripsit, declaravit et confirmavit, die 17 aprilis 1919.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

DUBIUM

Proposito dubio: « An usus bursae, corporalibus includendis destinatae, permitti possit pro colligendis eleemosynis? », Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, respondendum censuit: *Negative.*

Atque ita rescripsit, et servari mandavit. Die 2 maii 1919.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

DECRETUM

SUPER OCCURRENTIA DUORUM RESPONSORIORUM DE TEMPORE CUM DUOBUS RESPONSORIIS APOSTOLORUM ET EVANGELISTARUM, VEL MARTYRUM TEMPORE PASCHALI.

A Sacra Rituum Congregatione pro opportuna declaratione postulatum fuit:

« Quaenam norma sit habenda quoties, infra Hebdomadam I et II « post Octavam Paschae, in Communi Apostolorum et Evangelistarum « vel Martyrum, Tempore Paschali, in II vel III Nocturno recurrant ea « Responsoria, quae iam fuerint in primo Nocturno recitata, cum Lectio- « nibus de Scriptura occurrente ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus sedulo perpensis, ita rescribendum censuit:

« I. Tum in Communi Apostolorum et Evangelistarum, tum in Com- « muni Martyrum, Tempore Paschali, loco septimi Responsorii *Ego sum* « *vitis*, dicatur Responsorium: *Tristítia vestra*, quoties in I Nocturno reci- « tatae sint Lectiones de Scriptura occurrente cum suis Responsoriis de « Tempore, Feria III et VI infra hebdomadam I et II post Octavam « Paschae.

« II. In Communi autem Apostolorum et Evangelistarum, Tempore « Paschali, loco Responsorii quinti: *Virtúte magna*, dicatur Responso- « rium: *Pretiósa in conspéctu Dómini*, quoties in I Nocturno Lectiones « fuerint de Scriptura occurrente cum suis Responsoriis de Tempore, « Feria IV et V infra hebdomadam I et II post Octavam Paschae.

« III. Futuris autem editionibus Breviarii Romani, in Communi « Apostolorum et Evangelistarum, Tempore Paschali, post Responso- « rium quintum, inseratur sequens Rubrica: " Feria II et V infra hebdo- « madam I et II post Octavam Paschae, quoties in I Nocturno Lectiones « fuerint de Scriptura occurrente cum suis Responsoriis de Tempore, « loco praecedentis Responsorii de Tempore, dicitur sequens: ℟. *Pre-* « *tiósa in conspéctu Dómini, allelúja, * Mors sanctórum ejus, allelúja.* « ℣. *Custódit Dóminus ómnia ossa eórum, unum ex his non conteré-* « *tur. * Mors* ,, ».

« Item in Communi Apostolorum et Evangelistarum et in Communi « Martyrum, Tempore Paschali, post septimum Responsorium inscri- « batur haec Rubrica: " Sicubi, Feria III et VI infra hebdomadam I « et II post Octavam Paschae, quoties in I Nocturno Lectiones fuerint « de Scriptura occurrente cum suis Responsoriis de Tempore, loco prae- « cedentis Responsorii dicitur sequens: ℟. *Tristítia vestra, allelúja,* * « *Convertétur in gáudium, allelúja, allelúja.* ℣. *Mundus autem gaudébit,* « *vos vero contristabímini, sed tristítia vestra. Convertetur* „ ».

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit. Die 16 maii 1919.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA OFFICIORUM

SECRETARIA STATUS

AD R. D. SAC. ROGERIUM DE TEIL, SOCIETATIS « A SANCTA INFANTIA » MODERATOREM: MISSIS QUINQUAGINTA FRANCORUM MILLIBUS, PIAM SODALITATEM VEHEMENTER B. P. ADHORTATUR UT, PRO AUGENTIBUS MISSIONUM NECESSITATIBUS, FUSIORE IN POSTERUM MANU, AD ECCLESIASTICAM INDIGENARUM INSTITUTIONEM CONFERAT.

Rm̃e Domine,

Inter multiplices moeroris causas, quo Romanus Pontifex hisce temporibus premitur, haud ultimum sane locum obtinet Sacrarum sollicitudo Missionum, tam gravi, iam aliquot annos, Sacerdotum inopia laborantium, ut, nedum optata omnibus incrementa suscipiant, in dies magis miserabiliter dilabantur.

Tanto mederi malo partosque tot laboribus fructus tueri cupiens, semel atque iterum Apostolica Sedes praefectos Missionibus Episcopos est vehementer adhortata ut, quos invenissent indigenas divinae vocationis signa praeseferentes, sacris rite educendos curarent, donec pro singulis quibusque locis aptus formaretur Clerus, deficientes hinc Missionarios commode suppleturus, facilioremque hinc habiturus aditum in suspicaces incolarum animos, quibuscum foret patria, genere, lingua, moribus denique coniunctus.

Providum sane opus, quamquam a pluribus feliciter inchoatum, lentius tamen quam fert necessitas succrescit, non quod Sacerdotio augendi desint adulescentes, sed quia opes plerumque Episcopis non suppetunt quibus ecclesiasticae eorum institutioni consulant.

Dolendis hisce Missionum condicionibus compositum nuper immane bellum extremam veluti plagam inflixit, ut iam non tam prosperitas quam ipsa earumdem vita in discrimen adducta videatur.

Cum res eo devenerint, supremus Ecclesiae Pastor, pro eo quo flagrat salutis animarum ardore Religionisque profectus, tum singulos fideles tum pias omnes sodalitates obtestatur ut pinguem sane messem

paucitate operariorum ne interire sinant, collatisque simul viribus tam ingens a vinea Domini exitium avertere conentur.

In istam vero Societatem, quae a Sancta Infantia Iesu nomen habet, oculos praecipue convertit, eamque enixe rogat ut geminata exhinc industria parvis seminariis subvenire pergat, in quibus potissimae, ne dicam unicae, vexatarum spes Missionum ad Sacerdotium aluntur.

Haud equidem latet Pontificem certam iam nunc annuarum collationum partem in aliquot ex redemptis pueris instituendos erogari, qui bonam de se spem movent Sacerdotali quondam munere functuros; eaque de re et Sibi vehementer gaudet et debitam Societati laudem lubenti animo tribuit.

Florentem tamen istam Sodalitatem melius atque amplius de Religione merituram censet, si vel fusiore in posterum manu id operis prosequatur, suaeque beneficia largitatis ad illos quoque non redemptos pueros porrigat, qui iudicio Episcoporum in sortem Domini vocati videantur.

Te itaque, dignum Sodalitii Praesidem, Beatissimus Pater omni studio adhortatur ut in sanctissimum hoc opus, quod pii Fundatoris menti apprime consentaneum apparet, tamquam in alterum eiusdem Sodalitii finem incumbas ad idque aperte sodalium caritatem implores, quos aeque libenter et in primarium finem redimendorum infantium et in alterum de sacerdotibus indigenis formandis stipem collaturos confidit, quorum opera divinae veritatis lumen expertibus tot adhuc populis quantocius inferatur.

Quo autem laetiore animo propositum aggrediaris, quinquaginta hisce francorum millibus piae collationis Sanctitas Sua facit initium, vota simul ex corde promens ut, Patris acti exemplo, vel maiores largiantur opes quotquot nihil habent satius quam ut Christi regnum, iis adhibitis mediis, quae opportuniora esse aetas ostenderit, per Orbem dilatetur.

Deum denique toto pectore adprecatus ut inceptis propitius adsit, laboresque tuos caelestium gratiarum rore foecundet, apostolicam Pontifex benedictionem, successus simul auspicem ac praecipuae voluntatis testem, cum Tibi tum Societati universae libentissime impertitur.

Romae, ex Secretaria Status, die 28 maii 1919.

Addictissimus tibi

P. Card. Gasparri, *a Secretis Status.*

COETUS S. R. E. CARDINALIUM
A SUMMO PONTIFICE PECULIARITER DESIGNATUS

DUBIA CIRCA COMPETENTIAM SS. CC. CONCILII ET DE RELIGIOSIS IN QUIBUSDAM NEGOTIIS RELIGIOSORUM.

In peculiari coetu Emorum Patrum iuxta canonem 245 Cod. Iuris Canonici a Beatissimo Patre designatorum, propositis dubiis:

1. Utrum omnes quaestiones, seu instantiae, quae attingunt aliquod ius, aut commodum (seu interesse) alicuius familiae religiosae, aut sodalium religiosorum, spectent privative ad S. C. de Religiosis.

2. Utrum concedere, servatis consuetis normis, sanationes et condonationes quoad praeteritum, et reductiones quoad futurum relate ad capellanias et alia legata, quae, licet concredita non sint Ordini aut familiae religiosae, qua talis, erecta tamen aut translata reperiuntur in ecclesiis religiosorum, spectet ad S. C. Concilii, an potius ad S. C. de Religiosis.

3. Cuinam Congregationi competentia tribuenda sit quoad dispensationem ad Ordines sacros recipiendos a Religiosis sive ex defectu aetatis sive ab irregularitate, sive quoad alias conditiones quae ad conferendos Ordines requiruntur, sive quod ad studia pertinet quae sacris ordinationibus sunt praemittenda.

4. Cuinam Congregationi competentia tribuenda sit quoad religiosos dispensandos, qui propter morbum vel alia de causa a Missae celebratione physice vel moraliter impediuntur, veluti si pedibus consistere non valeant.

Emi Patres Cardinales, quibus a SSmo D. N. Benedicto PP. XV resolutio commissa fuit, respondendum censuerunt:

Ad 1. *Affirmative:* in sensu tamen canonis 251 Codicis Iuris Canonici.

Ad 2. Privative ad S. C. de Religiosis, quoadusque legatorum administratio et adimplementum concredita sint Religiosis.

Ad 3. Ad S. C. de Religiosis.

Ad 4. Ad S. C. de Religiosis.

Quae omnia SSmus D. N. rata habuit et confirmavit.

Romae, die 24 martii 1919.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DI PROPAGANDA FIDE

AVVISO DI CONCORSO

È aperto presso la S. C. di Propaganda Fide il concorso per la provvista di un ufficio di minutante.

I sacerdoti che desiderassero prendervi parte dovranno esibire alla Segreteria della detta S. C., entro quindici giorni dalla data del presente avviso, la domanda corredata delle opportune generalità e del « nulla osta » del relativo Ordinario.

È richiesta per l'ammissione al detto concorso la laurea in S. Teologia o in Diritto Canonico.

È poi in facoltà dei concorrenti presentare quei titoli che possono comprovare la loro capacità all'ufficio in parola.

A suo tempo verranno stabiliti i giorni in cui avrà luogo il concorso.

A titolo di informazione per i sacerdoti che volessero concorrere, si avverte:

1) che il concorso consisterà in due prove scritte, delle quali una in lingua latina, l'altra in italiano;

2) che i temi verseranno specialmente sulla Teologia Morale e sul Diritto Canonico;

3) che si terrà in particolare considerazione la conoscenza delle lingue estere;

4) i concorrenti non dovranno eccedere l'età di 40 anni compiuti.

Roma, dalla S. C. di Propaganda Fide, 31 maggio 1919.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 29 aprile 1919, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Granito Pignatelli di Belmonte, Ponente della Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Carlo Giacinto di Santa Maria, Sacerdote professo dei Romitani Scalzi di S. Agostino, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria*, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dallo stesso Ven. Servo di Dio.

La mattina di martedì 13 maggio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Ordinaria*, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Paola Elisabetta, al secolo Costanza Cerioli ved. Buzecchi-Tassis, fondatrice dell'Istituto della Santa Famiglia, in Bergamo:

2) E parimenti introduzione della Causa di beatificazione, ovvero dichiarazione del Martirio, del Servo di Dio Biagio Marmoiton, laico professo della Società di Maria (Maristi), ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede il 1847 nella Nuova Caledonia.

Martedì 27 maggio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati Officiali e dei Consultori Teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta una seconda volta la Congregazione *Nuova-Preparatoria,* per discutere sul dubbio di due miracoli, che si asseriscono operati da Dio per intercessione del B. Teofilo da Corte, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori, e che sono proposti per la Canonizzazione del medesimo Beato.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

3 maggio 1919. L'Emo signor Cardinale Michele Lega, *Convisitatore Apostolico dei Luoghi Pii dei Catecumeni.*

9 » » L'Emo signor Cardinale Aidano Gasquet, *Bibliotecario di Santa Romana Chiesa.*

» » » Mons. Filippo Mauri, *Prelato Referendario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

10 » » L'Emo signor Cardinale Vittorio Amedeo Ranuzzi de' Bianchi, *Protettore della Congregazione dei Figli di Maria Immacolata.*

12 » » L'Emo signor Cardinale Basilio Pompilj, *Protettore della Congregazione dei Frati Bigi e dell'Istituto delle Suore Bigie Elisabettine.*

19 » » Il Rev. P. Luigi Copéré, Procuratore Generale della Società di Maria, *Consultore della Sacra Congregazione dei Religiosi.*

20 maggio 1919 Mons. Enrico Sibilia, arcivescovo titolare di Side, e Monsignor Alfredo Peri-Morosini, vescovo titolare di Arca, *Consultori della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

27 » » Il Rev. Sac. D. Carmelo Conte, *Sostituto del Difensore del Vincolo presso il Tribunale della S. Romana Rota.*

28 » » L'Emo signor Cardinale Aidano Gasquet, *Protettore delle Suore di carità del Verbo Incarnato, in Sant'Antonio del Texas.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

8 febbraio 1919. Mons. Domenico Benigno Cruz, della diocesi della Santissima Concezione nel Cile.

14 maggio » Mons. Elia Amieux, della diocesi di Guadalupa.

16 » » Mons. Adriano Smetz, canonico del Santo Sepolcro.

Prelati Domestici di S. S.:

2 febbraio 1919. Mons. Ernesto Palacios Varos, dell'archidiocesi di Santiago del Cile.

» » » Mons. Baldomero Pradenas, della diocesi della SSma Concezione nel Cile.

24 aprile » Mons. Carlo Maritano, vicario del Vescovo castrense in Italia.

» » » Mons. Michele Cerrati, vicario del Vescovo castrense in Italia.

30 » » Mons. Luigi Dubuc, dell'archidiocesi di Montréal.

» » » Mons. Francesco Saverio de la Durantaye, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Giovanni Edoardo Donelly, della medesima archid.

» » » Mons. Giuseppe Arsenio Richard, della medesima archid.

» » » Mons. Giuseppe Avila Bélanger, della medesima archid.

» » » Mons. Ermenegildo Cousineau, della medesima archid.

» » » Mons. Giovanni Ghezzi, dell'archidiocesi di Milano.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

17 maggio 1919. A don Marcantonio Colonna, Principe assistente al Soglio.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

14 maggio 1919. Al sig. dott. Carlo Marchisio, della diocesi di Novara.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 dicembre 1918. Al sig. Ludovico Coccapani, dell'archidiocesi di Pisa.
24 aprile 1919. Al sig. P. Basilio Lamarre, dell'archidiocesi di Montréal.
25 » » Al sig. Nicola Rivero, della diocesi di Santiago di Cuba.
4 maggio » Al sig. Enrico Alessandro Sleiffers, della diocesi di Harlem.
15 » » Al sig. Renato Leclerc, della diocesi di Coutances.
20 » » Al sig. Giovanni Poggi, della diocesi di Modigliana.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

2 maggio 1919. Al sig. cav. Giuseppe Felici, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

9 aprile 1919. Al sig. Latif Kedemos, del vicariato apostolico d'Egitto.
26 » » Al sig. Arnoldo Adriano Maria Van Eÿl, della diocesi di Bois-le-Duc.
29 » » Al sig. Francesco Parisi, di Roma.
21 maggio » Al sig. Gerardo van der Heyden, della diocesi di Breda.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

29 gennaio 1919. Mons. Giuseppe Lebeau, dell'archidiocesi di Ottawa.
29 aprile » Mons. Mario Nuzzi, della diocesi di Arezzo.
12 maggio » Mons. Romualdo Pasté, dell'archidiocesi di Vercelli.

12 maggio 1919. Mons. Carlo Salamano, della medesima archidiocesi.
19 » » Mons. Francesco Parroccini, della diocesi di Montefiascone.
» » » Mons. Giuseppe Paganucci, della diocesi di Fano.
30 » » Mons. Prospero Casella, dell'archidiocesi di Genova.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

24 aprile 1919. Al sig. Barone Hans von Montagnac-Vörös, della diocesi di Coira.
21 maggio » Al sig. conte Luigi Affre de Saint-Rome, dell'archidiocesi di Parigi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

24 aprile 1919. Mons. Ermenegildo Bullian, dell'archidiocesi di Udine.
29 » » Mons. Giacomo Magnani, arciprete parroco di Porto Santo Stefano.
17 maggio » Mons. Sebastiano Gaetano, della diocesi di Castellammare di Stabia.
19 » » Mons. Giuseppe Musante, della diocesi di Livorno.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

9 maggio 1919. Il sig. Giacomo Leser, della diocesi di Ratisbona.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

18 marzo 1919. Mons. Carlo Pasquinelli, dell'archidiocesi di Lucca.